

LIBRIS

We know
books

JUNGEUN YUN

Spălătoria de suflete din Marigold

Traducere din limba coreeană și note de
VIRGIL-MIHAI ȚĂRU

UNIVERS

Cuprins

Visul	7
1. Ciclul eternelor renașteri	17
2. Marigold	23
3. Jaeha	37
4. Yeonhee	62
5. Eunbyeol	76
6. Haein	109
7. Yeonja	127
8. Inimi care bat	161
9. Nenea Yeonghui	166
10. Copilul	190
11. Jieun	201
12. Mama	206
13. Cu autobuzul spre oraș	225
Epilog	234

Visul

Există un sătuc unde după primăvară vine toamna și după toamnă vine, iarăși, primăvara. Dacă învârți de suficient de multe ori macheta globului pământesc, nu mai mare decât o minge de fotbal, l-ai putea găsi în cele din urmă, minuscul cât un fir de praf. Este un loc care există pe Pământ, dar de a cărui existență nu știe nimeni. Un loc plin de flori și copaci misterioși, unde trăiesc laolaltă oameni cu puteri de neînchipuit. Oameni care, deși nu au aripi, sunt frumoși ca niște zâne din lumea basmelor.

În acest sătuc zilele curg una după alta ca o mare de flori pe câmp. Cerul e de un albastru orbitor și vremea nici prea caldă, nici prea friguroasă. Hrana există din belșug, iar râsetele nu mai conțin. Oamenilor de aici li se citește bunătatea în priviri și în suflete și, de aceea, ei nu cunosc sentimente precum invidia, durerea sau supărarea. Nimeni nu rostește cuvinte tăioase, așa că pacea domnește veșnic în acest loc.

Puterile uimitoare ale acestor săteni aduc lumină în lume și umplu cu căldură fiecare cotlon. Când răsare luna, ei dansează sub lumina ei discretă, iar când răsare soarele, petrec ziua cu zâmbete strălucitoare pe fețe. Aici nu există nici gerul care biciuie nemilos trupul și nici frigul sufletească care te face să-ți încovoi umerii.

LIBRIS | We know books
Într-o bună zi, în sufletul unui sătean și-a făcut loc vara fierbinte. Nimic nu prevestise întâmplarea.

- Doamnă! Veniți-vă în fire! Sunteți bine?
- Gâtul...
- Ce-ați spus? Nu vă aud!
- Apă...
- A, apă! Da, uitați aici.

Un bărbat pășea pe poteca întortocheată care străbătea satul dintr-o parte în alta. Fiind paznic al satului și însărcinat cu diverse treburi mai mari sau mai mici, se plimba pe uliță bălângănindu-și brațele pe lângă corp, trăgând aer puternic în piept și bucurându-se de spectacolul oferit de natură. Deodată zări pe caldarâm o femeie leșinată. Cu fața deosebit de palidă și părul negru ca tăciunele și lung, ea îngăimă câteva cuvinte nedesluite, bău din apa pe care bărbatul i-o oferă pentru ca imediat după aceea să-și piardă din nou cunoștința. Femeia nu părea să fie de prin împrejurimi. În momentul în care leșină pentru a doua oară, o boare plăcută se iscă și adună frunzele căzute din copaci, ca o plapumă moale deasupra femeii.

— Aoleu, doamnă! Reveniți-vă-n fire! Unde locuiți? Vă pot conduce până acasă...

Bărbatul rămase stingher lângă femeia leșinată, neștiind ce să facă. Se îngrijoră ca nu cumva rochia albă să i se păteze de la iarbă, așa că într-un final își scoase bluza și o înveli pe femeie cu ea, iar el se așeză alături și așteptă.

N-ar trebui să doarmă așa, pe jos... Dar deja e prea târziu, nu mai am ce face. Va trebui să aștept să se trezească și o întreb atunci unde locuiește ca să o duc acasă. Dar de ce mă simt oare atât de liniștit și chiar somnoros...? Ce ciudat!

Bărbatul își strânse genunchii la piept și, încet, încet, se lăsă cuprins de un somn profund.

— Nu vă supărați! Unde suntem?

Bărbatul, trezit de o scuturare ușoară de umăr, deschise ochii și se trezi captivat de irișii albaștri ai femeii. Ochii ei, adânci precum marea sau precum cerul, luceau albastru sub razele de lumină, dar căpătau nuanțe maronii când clipea din genele lungi și suave. Fermecat de perechea de ochi misterioși, bărbatul reuși cu greu să-și vină în fire și să răspundă.

— Ăă... vedeți dumneavoastră... aici e... ăă... Aici e satul cu puteri miraculoase.

— Puteri miraculoase? În aer plutește un parfum pe care nu l-am mirosit până acum. Vedeți dumneavoastră... eu disting energia locurilor după miros... Iar aici nu se simte decât parfum de pace și bunătate. Dar lucrul și mai straniu e că acest loc nu mi se pare deloc necunoscut! Aerul, vântul... totul e atât de pur, atât de liniștitor! Totul pare că mă îmbie să rămân să trăiesc aici.

— Păi n-ați vrea atunci să trăim împreună aici în sat?

Surprins el însuși de cuvintele care-i țâșniseră din gură fără să vrea, bărbatul tresări și se ridică în picioare, dar rămase pe loc, stânjenit de propriile vorbe și simțind cum urechile îi ard de rușine.

— Da! Haideti să trăim aici, răspunse femeia cu voce plăcută, surâzând ușor.

Nici nu mai trebuie spus că fusese dragoste la prima vedere. Bărbatul și femeia duseră o viață de liniște și armonie în sătucul cu puteri miraculoase. Ba mai mult, ei aduseră pe lume și o fiică frumoasă. Alături de ceilalți săteni, care, deși posedau abilități

supraomenești, nu le foloseau niciodată în scopuri malefice, fericita familie își ducea traiul în acel loc unde toamna urma primăverii și invers în cel mai firesc mod cu putință.

Femeia, care trăise mereu ca și cum singurul lucru pe care putea să-l facă era să iubească, simți brusc o undă de neliniște în mijlocul acestei fericiri copleșitoare.

Nu, nu! Așa ceva e imposibil! Lumea exterioară nu cunoaște existența acestui sat. Nu mai e nimeni în afară de mine aici care să știe ce înseamnă neliniștea...

Femeia scutură din cap să-și alunge gândurile rele.

În creierii nopții, chiar și după ce lumina se stingea, scânteia iubirii adăsta, strălucind în beznă și umplând casa de căldură. În fiecare seară, înainte de a adormi, femeia inspira adânc mirosul căminului său, lăsând pacea și liniștea acestui loc să o calmeze. Anii scurși aduseră o comoditate și mai plăcută, iar chipurile celor doi îndrăgostiți începură să se asemuiască și să reflecte aceeași blândețe. De multe ori, somnul îi găsea în dormitor, vorbind în șoaptă și ținându-se de mână în penumbră.

Femeia și bărbatul ajunseseră acum oameni în toată firea, cu șuvițe de păr încărunțite pe cap, iar scumpa lor fecioară crescuse sănătoasă și se apropia deja de vârsta majoratului. Într-o bună zi, pe fața femeii se citea o expresie neobișnuit de îngrijorată.

— Dragul meu, nu crezi c-ar fi cazul să-i spunem fiicei noastre despre puterea miraculoasă pe care o deține?

— Hm... cred că e încă prea devreme.

— Prea devreme?! La anul e majoră. A venit timpul să învețe să-și folosească puterile doar când e necesar și să știe cum să le controleze.

— Fiica noastră încă nu-și imaginează că deține vreo putere. Va fi șocată dacă va afla brusc adevărul.

— Așa este! Va fi șocată.

— Hai să mai așteptăm un pic și să-i spunem la momentul potrivit!

— Bine, facem cum spui tu. Iar, după ce va afla, va trebui, cel măcar pentru un timp, să ținem departe de ea cărțile despre lumea de afară.

— Așa e. Poveștile despre celelalte sate sunt pline de fel și fel de sentimente... Trebuie să avem grijă să nu o afecteze.

La început crezuseră că fata e lipsită de puteri, întocmai ca și mama sa. Semnele apărură mai târziu și părinții se îngrijorară. De fapt, le observaseră de mai demult, dar le atribuiseră simplului fapt că fata avea o mare capacitate de empatie și un spirit de inițiativă dezvoltat. Dar acum, după ce aflaseră că și ea fusese aleasă să stăpânească o astfel de putere, era clar: îi venise și ei timpul să treacă prin încercările la care erau supuși toți cei cu puteri miraculoase.

Eșecul ar însemna că fata nu-și va putea folosi puterile la adevărata lor valoare și va rătăci mult timp, încercând să-și vindece de una singură rănilile sufletești. Dar reușita înseamnă dobândirea unor puteri complete, iar ea va trăi pentru restul vieții ca o ființă a luminii. Va fi o viață admirabilă și frumoasă, dar singuratică și, pe alocuri, chiar dureroasă. Cu cât o lumină e mai puternică, cu atât umbra ei e mai întunecată. Întocmai ca și fața nevăzută a lunii.

Mama fetei era o femeie care ajunseseră în sat cu ultimele puteri înainte să leșine, după ce fugise din orașul în care trăia,

LBPS | We know books

în urma unei răni imposibil de vindecat. Aici reușise să-și vindece rana doar prin iubire. Tocmai pentru că știa cum e lumea de afară, își dorea ca propria ei fiică să trăiască precum o floare care nu se ofilește niciodată, precum un suflet care nu știe ce e durerea, o viață pură în cel mai frumos și mai misterios sătuc de pe fața Pământului.

Dar a fost nevoită să își aducă aminte că unele dorințe nu se împlinesc niciodată. Vorbind cu fiica lor, celor doi li se luase o piatră de pe inimă și deveni mult mai evident faptul că ea deține puterea de a-și transforma dorințele în realitate. Părea că venise momentul în care trebuia să învețe să stăpânească și panoplia de sentimente neexistente la ei în sat, pentru ca apoi să pășească dincolo de hotarele lui. Puțini dintre săteni erau meniți să iasă în lumea largă și să-și folosească magia bună și puterile pentru a lumina împrejur. De obicei, semnele miraculoase se manifestau din pruncie, iar cei aleși urmau cursurile unei școli speciale de la o vârstă fragedă. Doar fiica femeii fusese un caz aparte, pentru că puterile îi ieșiseră la iveală abia în pragul maturizării.

Deci... și eu... și eu am... puteri?

Într-o seară în care citi până târziu în noapte, fetița ieși din camera ei să bea apă și zări lumină venind din cealaltă cameră. Prin ușa întredeschisă auzi conversația părinților ei. Încremeni pe loc, cu inima bătându-i năvalnic în piept. Se întrebă ce fel de putere miraculoasă are și pe cine ar trebui să ajute, dacă destinul ei este cu adevărat să părăsească satul, ca toți ceilalți deținători de puteri, și cum arată lumea exterioară, pe care nu o văzuse niciodată până atunci.

Sufletul îi fu cuprins de un amestec ciudat de frică și nerăbdare. Cu respirația tăiată, se lipi cu spatele de perete și continuă să asculte pe furiș conversația părinților ei.

— A existat cineva vreodată în satul nostru cu mai mult de o putere?

— Am auzit că a fost cineva, dar asta a fost demult... acum un secol și ceva!

— ...

Fetița se concentra asupra murmurului din camera de alături, dar simți cum i se înmoaie picioarele. Se agăță de perete, făcu doi pași șovăielnici și se prăbuși pe scaunul din apropiere. Faptul că avea o putere era deja ceva la care nu se aștepta, dar să aibă două! Asta era absolut uluitor! Simți cum se învârt camera cu ea. Privi pe fereastră și văzu că afară noaptea era mai adâncă decât de obicei. O noapte atât de întunecată încât ascundea fața lunii și stelele. Era noaptea în care o poartă dintre două lumi se deschide la marginea satului.

Va fi bine. Nu se va întâmpla nimic rău. Sunt sigură de asta...

Își adună gândurile, închise ochii și începu să tragă aer adânc în piept, numărând ușor: unu, doi, trei...

— Nu plecați! Mamă! Tată! Nu mă lăsați singură. Vă rog! Întoarceți-vă...

Fata se trezi din somn plângând. Tocmai avusese un coșmar în care cei dragi plecaseră, fiind luați pe sus de un vârtej, un vis în care ea rămăsese singură. Era pentru prima dată când se simțea astfel. Oare acestea să fi fost neliniștea și frica, acele sentimente despre care citise doar în cărțile împrumutate de la biblioteca secretă? Părinții ei o avertizaseră să nu citească înainte de culcare cărți despre alte sate din lumea exterioară... dar ea, mânată de curiozitate, obișnuia să strecoare cărți împrumutate de la bibliotecă, pe care le citea noaptea, când toată casa era

cufundată în liniște. Tocmai în acea zi fata citise o poveste în care eroul pleacă în căutarea celor dragi, după ce aceștia sunt atrași într-o gaură neagră magică și ajung să treacă peste granițele timpului.

Fata nu se putu liniști imediat. Își împreună mâinile pe piept, simțind cum inima îi bubuie nebunește înăuntru, și plânse în hohote mult timp. Ce ciudat! Când plângea în halul ăsta mama sau tatăl ei veneau în fugă din cealaltă cameră să o liniștească, dar acum nu apăru nimeni. Casa rămase cufundată în beznă și tăcere! Oare amândoi părinții dormeau atât de profund? Sau poate că fata era captivă încă în lumea visului? De ce nu se mai simțea mirosul obișnuit al casei? Cu inima cât un purice, fata se uită de jur împrejur. Cuprinsă de neîncredere, se frecă la ochi cu putere, după care clipi de câteva ori și iar se frecă la ochi.

În ciuda a tot ceea ce făcea ca să revină la realitatea pe care o cunoștea, în fața ei nu părea să se întindă decât un sentiment de vid imens. *Nu e decât un vis. E evident că visez acum. Un coșmar, nimic mai mult! Nu trebuie decât să închid ochii și să adorm din nou. Și atunci voi visa ceva nou. Ce noapte ciudată...* Fetița își închise strâns ochii.

Atunci, îi reveniră în minte ultimele cuvinte pe care le auzise înainte de a adormi pe scaun. Crezu că acele cuvinte fac deja parte din vis, dar...

— Să aibă puterea să simtă și să vindece durerea altora e ceva minunat... Dar să poată materializa orice dorință... asta e prea de tot! O astfel de putere e prea periculoasă!

— De ce am descoperit asta tocmai acum? Ce bine ar fi fost dacă am fi știut din timp!... Stau și mă gândesc cât de greu îi va fi să învețe singură tot ceea ce ar fi trebuit să afle de la școală. Va fi absolut copleșitor!

— Nu te învinovăți! Regretele nu mai schimbă nimic. Bine că acum știm și îi putem fi alături pentru a o ajuta.

— Sigur, o vom ajuta cum putem noi mai bine! Știi și tu că atunci când îți descoperi puterile ești bântuit de fel de fel de idei și vise. Trebuie să fim atenți să nu o lăsăm să se afunde în gânduri negre. Propun ca mâine seară, după ce creăm o atmosferă liniștitoare, să îi spunem tot adevărul.

— E bine așa! Dar dacă ambele puteri încep să se manifeste în același timp...

Fata, care nu apucase să audă finalul conversației înainte de a adormi, se afundă într-o mare nesfârșită de regrete. *Ar fi trebuit să rezist somnului și să ascult până la capăt. Ba nu, n-ar fi trebuit să ies noaptea din cameră să beau apă. Ba nu, n-ar fi trebuit să stau trează până târziu. Ba nu, n-ar fi trebuit să ascult pe furiș ce vorbesc mama și cu tata. Ba nu, n-ar fi trebuit să citesc cărți despre celelalte sate din afară. N-ar fi trebuit să trec niciodată pragul bibliotecii secrete.* Pe măsură ce se afunda din ce în ce mai mult în astfel de gânduri, regretele se înmulțeau și creșteau ca un bulgăre de zăpadă rostogolindu-se la vale.

Fata își deschise ochii și știu imediat că nu visează. Totul era real. Casa era goală, întocmai ca o ruină părăsită. Rămăsese singură în locul de unde cei dragi fuseseră smulși. Și vina nu era decât a ei.

Cât de minunat ar fi să am șansa să mă întorc în timp, la acel moment pe care acum îl regret. Dar, chiar de-ar fi posibil așa ceva, aş face oare o alegere diferită? Aş putea cu adevărat să schimb ceva?

Ah, ce bine-ar fi fost dacă aş fi avut puterea de a preveni şi preveni lucrurile rele... Poate că totuşi sunt în stare de aşa ceva... cine ştie?

Așa ceva nu e posibil. Nu se poate să pierd totul într-o clipă...
e absurd! N-am făcut nimic altceva decât să clipesc pentru o
secundă și lumea strălucitoare pe care o cunoșteam atât de bine
s-a prefăcut în întuneric...

E doar un vis.

Trebuie să fie un vis...

Ciclul eternelor renașteri

— **N**u e vis. E realitate.
Uneori, ba chiar adesea, realitatea e mai crudă decât
orice coșmar.

Oricât și-a strâns pleoapele și oricât s-a străduit să adoarmă
din nou, fata se regăsi singură. Neștiind cum să-și stăpânească
puterile cu care e înzestrată, îi pierduse pe cei dragi. Continuă
să creadă că există o cale de a-i aduce înapoi și răsfoi din scoarță
în scoarță toate manualele de la școala de pregătire până când
dădu peste următorul pasaj:

*La începutul descoperirii puterilor, controlul asupra lor este
slab, așa că trebuie acordată o deosebită atenție viselor. Mai ales în
primele etape ale antrenamentului, visele se pot materializa foarte
ușor. Gândurile de dinainte de momentul în care subiectul adoarme
pot deveni realitate, așa că trebuie multă grijă pentru a nu le folosi
în mod greșit și a evita posibilele pericole. Se recomandă sesiuni de
meditație și gânduri bune seara, înainte de culcare.*

Orice efort era acum și mai descurajant. În repetate rânduri,
fata închise ochii și se gândi că părinții ei iubiți se întorc, dar de
fiecare dată când deschidea ochii, tot singură se regăsea.

LIBRIS | We know books
Oare mama și tata au trecut granița timpului și se găsesc acum într-un secol diferit de acesta? Dacă știi sigur că așa e, atunci sunt dispusă să iau toate secolele la rând până îi reîntâlesc. Am timp! Până în acea zi când îi revăd, n-o să îmbătrânesc o zi! Chiar și de-ar fi să mă re nasc de un milion de ori, îi voi găsi până la urmă, nu-i așa? O să-i găsesc orice-ar fi și o să-i aduc înapoi!

Ca oricare altă ființă care, odată încolțită din toate părțile de pericol, reușește să adune puteri supranaturale, așa și fata, în disperarea și tristețea ei adânci, își descoperi puterile speciale. Cu ajutorul puterilor proaspăt descoperite, începu un ciclu de un milion de renașteri prin care să traverseze secolele. Ignoră orice avertisment despre pericole. La urma urmei, ce-ar fi mai periculos decât acest moment în care s-a pomenit singură, fără cei dragi alături? Ignoră și porunca de a-și folosi puterile doar pentru a înfăptui lucruri bune și călători de-a lungul și de-a latul epocilor pentru a-și regăsi familia. Obrajii ei, cândva rumeni de viață, și zâmbetul adorabil păliră în urma nenumăratelor reîncarnări, tot traversând granițele spațiului și ale timpului. Dar acest lucru nu mai conta atâta timp cât exista șansa să-și regăsească părinții. Continuă să renască, să trăiască vieți nenumărate și să cutreiere universul.

Unde sunteți? Veniți-mi în întâmpinare, vă rog... Ce bine ar fi dacă totul n-ar fi decât un vis...

În ciuda repetatelor reîncarnări și a căutărilor disperate, fata nu-și găsi familia. În cele din urmă se condamnă la o viață în care nici nu poate muri, dar nici nu poate fi fericită. Trebuia să-și regăsească părinții, dar opri vârtejul renașterilor: rămase în viață și se hotărî s-o trăiască până la capăt, se hotărî să îmbătrânească. De una singură, nu putea simți nici fericirea și nici măcar libertatea simplă de a îmbătrâni în mod firesc. Singurul ei scop era să

râdă din nou împreună cu părinții ei în momentul revederii. Și totuși continua să ignore cea mai importantă poruncă: ar fi trebuit să-și folosească puterile miraculoase pentru a face bine, dar ea continua să le folosească numai pentru ea însăși.

Cu fiecare reîncarnare, ochii ei negri și adânci se umpluseră doar de amărăciune, iar ea devenise puțin câte puțin o ființă fără emoții, incapabilă să zâmbească sau să plângă. Cu privirea nemilos de pătrunzătoare și de goală, fata începu să neglijeze hrana, somnul și celelalte trebuințe naturale ale unei ființe vii și deveni mai degrabă umbra unui schelet.

Își păstră înfățișarea pe care o avea în momentul despărțirii, crezând că aceasta este singura modalitate pentru ca ei să o recunoască. Lăsă timpul să-i sculpeze trăsăturile doar până la vârsta la care fizionomia i s-ar fi schimbat. În anumite perioade trăi ca o tânără de douăzeci de ani, în altele ca o femeie de treizeci. De câteva ori trăi chiar și viața unei femei de patruzeci de ani, dar niciodată nu se lăsă să îmbătrânească mai mult. Se temea că familia n-o va mai recunoaște, sau, mai exact, că amintirile ei se vor estompa și nici ea nu-i va mai recunoaște. Călătoria ei era una istovitoare, iar timpul, nemilos ca întotdeauna, se scurgea mai repede decât și-ar fi dorit.

Deja e a milioane oară... Ce bine ar fi dacă măcar azi ar fi un vis...

De ce oare această dorință nu se transformă și ea în realitate? Care este momentul în care încep puterile ei să se manifeste? Oricât s-ar frământa, nu reușește să găsească răspunsul la această întrebare. Nimic nu e mai greu pe lumea asta decât să te agăți mereu de lucruri pe care nu le înțelegi. De abia acum înțelege acest lucru și regretă faptul că nu a luat cu ea cărțile de pregătire de la școala de puteri speciale când a părăsit sătucul natal.

În prima zi a acestei noi reîncarnări, nici ea nu mai știe a căta, că le-a pierdut deja șirul, fata deschide ochii, se ridică încet din pat și ia ceainicul pentru a fierbe apă.

— Fierbi, apă, fierbi odată! De ce nu funcționează puterile mele și în astfel de situații?

Obișnuită să vorbească de una singură, deschide capacul ceainicului cu mâna dreaptă și toarnă apă cu stânga. *La fiecare reîncarnare, mă trezesc la aceeași vârstă, aceleași trăsături, în același loc... Visul ăsta continuă să mi se împlinească. Deci, care e lucrul care-mi mai trebuie ca să mi se îndeplinească și alte dorințe?*

— Unde mi-e ceașca? În visul meu era mereu în același loc...

Ridică privirea, pipăie raftul de sus, apoi deschide sertarul de jos și scotocește înăuntru. De abia atunci vede ceașca albă pe raftul din față. O privește fix. *Tu de când ești aici?*

Apa clocotește bolborosind.

— Mi-e dor de voi...

Își aduce aminte de acei oameni care i-au fost alături în viața anterioară. Parcă i se face și mai mult dor de ei, acum că rostește cu voce tare dorul. De fapt, de ceva timp încoace se simte epuizată. Chiar dacă își anulase de bunăvoie libertatea de a simți, ducând o viață lipsită de trăiri precum bucuria, nu poate nega că oamenii sunt ființe calde și afectuoase. Deși nu le dăduse nimic la schimb, ei îi rămăseseră alături, fără să-i ceară nimic în mod special, dar exact când începea să se obișnuiască cu prezența lor, trebuia să plece în grabă, să-și reînceapă căutările în alt loc, în alt timp. Chiar și atunci când se prefăcea rece și indiferentă, ei tot călduros se purtau cu ea, iar chipurile lor îi defilează acum prin fața ochilor. Uneori, își dorește parcă să înceteze să mai hoinărească prin univers și să trăiască pur și simplu alături de ei.

— Cu ce drept îndrăznesc eu să cer una ca asta...?

De fiecare dată când simte că vrea să rămână, fata părăsește în grabă acea lume.

Adevărul e că nu e întotdeauna tristă. Există și lucruri care-i aduc bucurie. Îi place să asculte în liniște poveștile celor din jur. De cele mai multe ori, din cauza abilităților ei excepționale de a empatiza, emoția poveștii o cuprinde pe nesimțite și îi agită sufletul. După ce se liniștește, le oferă ceai povestitorilor, iar aceștia acceptă mulțumiți, cu zâmbete pe fețe.

Aroma care plutește în aer în acele momente e îmbietoare. Fetei nu-i e greu să asculte povești triste, deprimante sau chiar enervante. Trăind mult mai mult decât cei din jur, înțelege că viața este, în mod firesc, presărată mai degrabă cu momente dureroase decât cu unele vesele. Oricât de întunecate ar fi confesiunile celorlalți, vocile lor sunt o muzică lină pentru urechile ei.

Dar lucrul care-i place cel mai mult e că aceștia, decât să țină poveștile pentru ei și să-și păteze sufletele din cauza lor, preferă să i le împărtășească și, astfel, să-și curețe inimile de greutatea vieții. În adâncul ei, fata speră că, mângâind atâtea suflete, va reuși într-o zi să umple și golul din propriul piept.

De fapt, ea știe că asta e una dintre puterile ei, dar îi e teamă să o folosească pe deplin. Se teme să nu piardă din nou pe cineva. *Oare iubirea vine mereu însoțită de frica de a pierde persoana iubită?* Fata, care nu mai îmbătrânește, nu poate face nimic altceva decât să-i privească pe cei din jur îmbătrânind și, astfel, să fie mereu pregătită de plecare. Dar pașii nu îi sunt niciodată ușori când vine timpul să schimbe epoca și lumea.

Nu cumva acești oameni sunt cei pe care ea îi caută de atâta amar de vreme? Nu cumva, din cauza faptului că tot cugeta asupra vinei personale de-a lungul tuturor acestor reîncarnări,

trecuse cu vederea faptul că, de fapt, găsise ce căuta? Întocmai ca această ceașcă...?

Fata apucă ceașca de ceai și toarnă apă în ea. *Fiertul apei, turnatul ei în ceașcă, toate acestea sunt niște simple alegeri. Ce gânduri ciudate îmi invadează mintea! Sunt prea obosită să mă reîncarnez încă o dată... Să fi venit timpul să renunț? Nu, încă nu! Hai, mai bine să nu mă mai gândesc la așa ceva.*

Fata scutură din cap să-și alunge gândurile. Toarnă apa fierbinte în ceașcă, suflă deasupra și bea, după care privește de jur împrejur prin casă. Chiar dacă satul se schimba la fiecare reîncarnare, ea locuia mereu în case cu exact aceeași structură, așa că totul îi e familiar. E o casă simplă, nu mai mare de 12 *pyeong*¹, care are o sufragerie, o altă cameră și o bucătărie mică. Singurele obiecte care pot fi numite mobilier sunt patul, măsuța de toaletă, dulapul, scaunul și masa. La un moment dat, cu secole în urmă, avusese o tentativă de a-și amenaja o locuință mai mare și mai luxoasă, dar își dăduse repede seama că într-o astfel de casă singurătatea devine și mai apăsătoare.

La fiecare reîncarnare muncește, dar nu cheltuie banii câștigați, așa că are mereu economii. Deși a strâns mulți bani, pe măsură ce timpul trece, îi trebuie din ce în ce mai puține lucruri. Trece cu privirea peste interiorul familiar și apoi se îndreaptă încet către fereastra din sufragerie.

— Cât de frumos!

¹ Unitate de măsură coreeană echivalentă cu 3,30579 m².

Marigold

De data aceasta alesese orașelul în care să locuiască după numele lui frumos: Marigold¹. Ce chestie, un întreg oraș numit după floarea preferată a mamei sale! Locul i se pare cunoscut. Casa ei se află în punctul cel mai înalt din oraș, de unde se văd toate celelalte case cărămizii, care seamănă mai degrabă cu niște flori adunate într-o poieniță. Aleile dintre case par să miroasă a orez proaspăt gătit și alte bunătăți. E un loc în care soarele apune și răsare în pace. Dincolo de fereastra ei, câteva case au lumini galbene aprinse la geamuri, iar din coșuri se înalță fuioare de fum.

Fata rămâne nemișcată, privind pe fereastră. Orașelul nu e aglomerat, dar nici nu pare abandonat. Cu ceașca în mână, deschide ușa de la balcon și iese. Simte gresia rece sub tălpile goale.

Stă cu spatele la mare și lasă vântul să-i mângâie fața. Se înserează. Când își întoarce privirea spre stânga, simte cum i se taie respirația. Soarele apune, discul lui de foc lăsându-se încet în volburile mării, iar cerul e de un roșu infinit. *Oare dintotdeauna a fost apusul atât de frumos?*

Satul ei se află la poalele unui munte, prins între mare pe două laturi și un oraș pe celelalte două. Cu ochii închiși, fata

¹ Plantă erbacee cunoscută în limba română drept gălbenea.